

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra, v právní věci žalobce: **Společnost ochránců životního prostředí**, se sídlem Nerudova 34, Litoměřice, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ústecký kraj**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2008, čj. 1456/DS/08/55746/Hou, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2009, čj. 15 Ca 103/2008 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**
II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 4. 2008, čj. 1456/DS/08/55746/Hou, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 23. 1. 2008, čj. 06932/08/DOP/JLa, a potvrdil vydané stavební povolení na část stavby „II/247 Litoměřice – Přivaděč k průmyslové zóně Prosmyky – 1. část“ v části: SO 003 Sejmutí ornice z manipulačního pruhu (do km 3,16596), SO 101 Hlavní trasa (do km 3,16596), SO 101 A Okružní křižovatka na Žernosecké ulici, SO 108 Dopravní značení (do km 3,16596), SO 801 Rekultivace ploch dočasného záboru (do km 3,16596), SO 801/1 Příprava území, SO 802 Technická rekultivace, SO 802/1 Vegetační úpravy v prostoru kruhové křižovatky Žernosecká, SO 803 (Pontex) Ozelenění (do km 3,16596), SO 803 (Sudop) Rekultivace stávající komunikace, SO 906 Dopravně - inženýrská opatření, umístěné na pozemkových parcelách nebo jejich částech č. 2573/6, 2573/8, 2605/3, 2605/4, 2606, 2608/5, 2608/6, 2609/9, 2618/4, 2618/5, v k. ú. Litoměřice.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Namítl, že stavební povolení bylo vydáno bez stanoviska podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“), případně závěru zjišťovacího řízení o tom, že stavba nebude dále posuzována dle tohoto zákona. Stanovisko žalovaného ze dne 18. 3. 2005 bylo vydáno za jiného právního stavu. Pokud by soud shledal jeho závaznost, žalovaný má za to, že je nezákonné, jelikož nevyžaduje posouzení záměru dle zákona č. 100/2001 Sb., ačkoliv stavba je stavbou uvedenou v příloze č. 1 daného předpisu. Zdůraznil, že předmětné stanovisko a stanovisko SCHKO České středohoří ze dne 11. 7. 2005 bylo možné vydat jen za předpokladu, že záměr nemůže významně ovlivnit evropsky významnou lokalitu Radobýl. Tak tomu v daném případě není. Dále odkázal na povinnost eurokonformního výkladu národních norem. Stavební úřad v rozporu s § 61 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), upustil od místního šetření a ústního jednání, ačkoliv k tomu nebyly splněny zákonné podmínky. Byla tak porušena práva účastníků řízení, neboť jim nebylo umožněno vznášet dotazy a požadovat vysvětlení důvodů, proč nebylo pořízeno stanovisko EIA. Namítl, že rozhodnutí nebylo vydáno na základě spolehlivě zjištěného stavu věci podle § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Ačkoli se jedná o lokalitu, která je biotopem zvláště chráněných druhů živočichů, nebyla předložena rozhodnutí ze zákazu vyplývajících z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“). Biologické hodnocení předložené investorem nemohlo být podkladem pro spolehlivé zjištění skutečného stavu, neboť bylo provedeno na počátku vegetačního období, kdy nelze zjistit výskyt všech se zde vyskytujících živočichů; navíc hodnocení nevypovídalo o aktuálních poměrech v území.

Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 9. 2009, čj. 15 Ca 103/2008 - 42. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního a Ústavního soudu konstatoval, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. Není nositelem práv a povinností vyplývajících z práva hmotného, a proto může namítat jen porušení svých procesních práv. Z tohoto důvodu se krajský soud nezabýval správností závěrů žalovaného ohledně neprovedení posouzení vlivů stavby na životní prostředí, neprovedení aktualizovaného biologického průzkumu a neprovedení hodnocení dopadů na soustavu Natura 2000 v souvislosti s národní památkou Radobýl. Může pouze zkoumat, zda se žalovaný s námitkami žalobce vypořádal. Ze spisového materiálu je patrné, že stavba nepodléhá zjišťovacímu řízení dle § 7 zákona č. 100/2001 Sb. a nemůže mít vliv na území evropsky významných lokalit nebo ptačích oblastí. Tyto doklady se vztahují k celému řízení a ke všem povoleným stavbám. Dané otázky byly již řešeny v průběhu územního řízení, takže podle § 61 stavebního zákona k nim již nelze v tomto řízení přihlížet. Stanovisko ze dne 18. 3. 2005 nemuselo být podloženo znaleckým posudkem, neboť takový požadavek nelze z žádného právního předpisu dovodit. Soud uzavřel, že ke zkrácení práv žalobce nedošlo, neboť se žalovaný zabýval všemi uplatněnými námitkami. Uvedl také, že se žalovaný nemohl zabývat důvodností námitky ohledně absence rozhodnutí o výjimkách ze zákazů vyplývajících z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., neboť žalobce v průběhu řízení tuto námitku nevznesl.

Soud jako důvodnou neshledal ani námitku, že stavební úřad neprovedl místní šetření a upustil od ústního jednání. Stavební úřad postupoval v souladu s § 61 odst. 2 stavebního zákona. Jak vyplývá ze spisu i z napadeného rozhodnutí, stavebnímu úřadu byly dobře známy poměry staveniště a žádost poskytovala dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby. Jelikož žalobce neuvedl, jaké konkrétní dotazy mu měly být zodpovězeny a jaká práva účastníka řízení mu nebyla umožněna vykonávat, nemohl se jimi soud zabývat. Zdůraznil, že žalobce není oprávněn namítat porušení práv třetí osoby, a proto nemůže namítat, že neprovedením místního šetření a upuštěním od ústního jednání došlo k porušení práv účastníků řízení.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností podanou z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Zdůraznil, že se krajský soud odmítl zabývat stěžejní námitkou ohledně chybějícího stanoviska k posuzování vlivů daného záměru na životní prostředí (EIA). Jestliže zákon č. 114/1992 Sb. i zákon č. 100/2001 Sb. dávají občanským sdružením možnost zúčastnit se navazujících správních řízení, potom jim nelze upírat soudní ochranu pro případ, kdy jsou tyto předpisy porušovány. Nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že stěžovatel jako občanské sdružení nemůže namítat absenci posouzení vlivů záměru na životní prostředí. Stěžovatel má za to, že splňuje definiční znaky pojmu „dotčená veřejnost“, proto mu svědčí práva plynoucí z čl. 9 odst. 2 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (dále jen „Aarhuská úmluva“) a čl. 10a směrnice Rady 203/35/ES (pozn. NSS – správně 2003/35/ES) o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí a o změně směrnic 85/337/EHS a 96/61/ES, tedy i právo na přístup k soudnímu přezkumu napadeného stavebního povolení. Ze směrnice Rady 2003/35/ES a rovněž i z čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy vyplývá povinnost přezkoumat zákonnost rozhodnutí po stránce procesní i hmotné. Stěžovatel dále odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 2239/07, http://nalus.usoud.cz, z něhož vyplývá nutnost souladného výkladu národních norem s výše uvedenými dokumenty. Stěžovatel poukázal také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2007, čj. 10 Ca 208/2006 - 44, podle kterého soud při přezkoumávání rozhodnutí napadených zástupci veřejnosti přezkoumává i hmotněprávní podmínky vydaných povolení a rozpor i s hmotněprávní úpravou. V pochybnostech o tom, zda stěžovateli svědčí právo na přístup k soudu či nikoliv, je třeba se přiklonit k výkladu svědčícímu ve prospěch výkonu tohoto práva. Krajský soud se výše uvedenými argumenty neřídil, jelikož odmítl projednat žalobní námitku mířící na absenci procesu EIA.

Stěžovatel dále namítl, že neprovedením procesu posuzování vlivů na životní prostředí byl zkrácen na právu účastnit se tohoto procesu, podávat vyjádření a návrhy. Tím byla stěžovateli upřena možnost zajistit si účast v navazujících řízeních dle § 23 odst. 9 zákona č. 100/2001 Sb. Z judikatury vyplývá, že námitky týkající se procesu EIA je možno vznášet pouze v žalobě proti navazujícím rozhodnutím, zde proti stavebnímu povolení. Stěžovatel má právo domáhat se přezkoumání závazných podkladů i namítat, že stanovisko nebylo vůbec vydáno. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 88/2008 - 301, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu mimo jiné z důvodu chybějícího posouzení stavby podle zákona č. 100/2001 Sb. Pokud se krajský

soud námitkou chybějícího stanoviska EIA nezabýval, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Další část stěžovatelovy argumentace spočívala v námitce, že rozhodnutí o povolení stavby bylo vydáno v rozporu s § 61 odst. 2 stavebního zákona. Správní orgán prvého stupně totiž upustil od ústního jednání a místního šetření, ačkoliv pro to nebyly splněny zákonné podmínky. Zejména nebyly předloženy zákonem požadované výstupy z procesu dle zákona č. 100/2001 Sb. a nebylo provedeno biologické hodnocení ani posouzení dle § 45i zákona č. 114/1992 Sb. Tím došlo k tomu, že nebylo rozhodnuto na základě řádně zjištěného stavu věci. Neprovedením místního šetření došlo k porušení procesních práv stěžovatele, tj. práva účastnit se jej, klást na něm otázky a navrhovat důkazy. Tvrzení krajského soudu, že žalobce nekonkretizoval dotazy, které mu měly být zodpovězeny, je nepřípadné, neboť není důvodu ve vztahu k soudu uvádět dotazy. Navíc je zřejmé, že stěžovatel chtěl prokázat vliv stavby na životní prostření a dotčení evropsky významné lokality Radobýl a vznášet dotazy, proč nejsou předloženy výše uvedené podklady dle zákona č. 100/2001 Sb., resp. § 45i zákona č. 114/1992 Sb. V dané lokalitě byl zaznamenán výskyt zvláště chráněných živočichů. Jedná se o zásah do významného krajinného prvku a nadregionálního biokoridoru tvořeného tokem řeky Labe v těsné blízkosti území začleněného do soustavy NATURA 2000.

Konečně stěžovatel namítl, že bez zjištění vlivů stavby na životní prostředí nemohlo být správním orgánům zřejmé, zda nemají být před povolením stavby vydána nějaká podkladová rozhodnutí (např. o výjimkách ze zákazů vyplývajících z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů, vydávaných dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb.), bez nichž nelze dle § 126 odst. 1 stavebního zákona stavbu povolit. Stěžovatel byl zkrácen na svých procesních právech, neboť se nemohl seznámit s nezbytnými podklady a vyjádřit se k nim. Uzavřel, že rozhodnutí o povolení stavby i následné rozhodnutí žalovaného byla vydána v rozporu s § 61 odst. 2 a § 126 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., § 45i zákona č. 114/1992 Sb. a § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozhodnutím krajského soudu, přičemž odkázal na své vyjádření k žalobě.

Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

Obecně lze konstatovat, že pokud s občanským sdružením nebylo jednáno jako s účastníkem řízení tam, kde s ním na základě konkrétního zákona jednáno být mělo nebo, pokud mu bylo znemožněno se k věci vyjádřit, mohlo by to znamenat porušení jeho práv. Je třeba připomenout, že územní řízení bylo konáno vzhledem ke stavbě „II/247 Litoměřice – přivaděč k průmyslové zóně Prosmyky“ a „Okružní křižovatka Žernosecká ulice - Litoměřice“. Na základě kasačních stížností stěžovatele ve věci stavby „II/247 Litoměřice – přivaděč k průmyslové zóně Prosmyky – I. část“ Nejvyšší správní soud

rozhodoval již dne 16. 7. 2008 pod čj. 8 As 35/2007 - 92, dne 31. 3. 2009 pod čj. 8 As 10/2009 - 58, a ve věci územního rozhodnutí ze dne 28. 8. 2003, čj. SÚ/568/03/Be, (na které navazuje stavební povolení přezkoumávané v tomto řízení) rozhodnutím ze dne 30. 1. 2008, čj. 8 As 31/2006 - 78 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), přičemž kasační stížnosti proti rozhodnutím krajského soudu zamítl jako nedůvodné.

Na jednotlivé úseky stavby „II/247 Litoměřice – přivaděč k průmyslové zóně Prosmyky - I. část“ byla vydána čtyři stavební povolení. Ze spisu vyplývá a stěžovatel tuto skutečnost nezpochybňoval, že otázky souladu celé stavby se zákonem č. 100/2001 Sb. a vlivu stavby dle § 45i zákona č. 114/1992 Sb. byly řešeny již v rámci územního řízení. V posuzované věci se jedná o stavební a nikoliv jemu předcházející územní řízení. S ohledem na § 61 odst. 1 větu poslední stavebního zákona, námitky, které měly své místo v územním řízení, nelze uplatnit ve stavebním řízení, jestliže nebyla procesním postupem stavebního úřadu účastníkovi řízení odňata možnost jejich včasného uplatnění (k tomu blíže viz rozsudek ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 As 73/2006 - 121). Tuto skutečnost krajský soud v kasační stížnosti napadeném rozsudku správně zdůraznil. Přesto s ní stěžovatel v kasační stížností nepolemizoval a setrval na předpokladu, že i ve stavebním řízení lze uplatnit námitky týkající se chybějícího posouzení vlivů na životní prostředí. Ani stěžovatel v řízení neuváděl žádnou specifickou okolnost, pro kterou uplatňuje tyto námitky i v řízení stavebním. Jestliže v kasační stížnosti uváděl, že námitky týkající se procesu EIA je možné vznášet pouze „se žalobou proti navazujícím rozhodnutím“, pak to neznamená, že by v řízení, jehož předmětem je stavební povolení, bylo možné tuto námitku uplatnit bez ohledu na to, zda vůbec a s jakým výsledkem bylo uplatněna v územním řízení.

Stěžovatel namítl, že se krajský soud odmítl zabývat chybějícím stanoviskem k posuzování vlivů záměru na životní prostředí nebo tím, že měl být alespoň předložen závěr zjišťovacího řízení o tom, že stavba nebude posuzována podle zákona č. 100/2001 Sb. Stěžovatel jako občanské sdružení, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, může v soudním přezkumu úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí tvrdí-li, že v předchozím správním řízení byl zkrácen na svých procesních právech. Občanské sdružení není nositelem hmotných práv, a proto na nich nemůže být ani zkráceno (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001 - 67, ze dne 2. 9. 2009, čj. 1 As 40/2009 - 51 a přímo ve vztahu ke stěžovateli v jiných řízeních kupř. ze dne 30. 1. 2008, čj. 8 As 31/2006 - 78, a ze dne 16. 7. 2008, čj. 8 As 35/2007 - 92). Před soudem může účinně namítat pouze takové porušení svých procesních práv, které by mohlo mít za následek nezákonnost napadeného správního rozhodnutí. K tomu by došlo tehdy, pokud by s občanským sdružením v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně by mu bylo postavení účastníka řízení sice přiznáno, avšak by mu byla v průběhu takového řízení upírána jeho subjektivní práva podmiňující aktivní účast na řízení. Bylo by tomu tak rovněž tehdy, pokud by stěžovatel nebyl seznámen s podklady napadeného rozhodnutí nebo by se správní orgány nevypořádaly se všemi jeho námitkami. K chápání pojmu „zkrácení na procesních právech“ se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 88/2008 – 301, ve kterém mimo jiné konstatoval, že „procesní práva žalobce v sobě zahrnují i právo na to, aby se správní orgány s jejich námitkami i odvolacími důvody řádně vypořádaly; jinak by procesní právo účasti v řízení bylo zcela „holé“ a čistě formální, a bylo by tak okleštěno do té míry, že by

se stalo vyprázdněným pojmem. Městský soud proto správně posuzoval, zda a jak se s námitkami uplatněnými žalobcem v průběhu řízení správní orgány obou stupňů vypořádaly (...)“.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud postupoval v souladu se shora nastíněným rozsahem přezkumu žalobních námitek občanského sdružení i s mezinárodními závazky České republiky. Závěry soudu jsou v tomto ohledu správné, protože v rozsahu, v němž stěžovatel namítl porušení svých procesních práv, se krajský soud jeho námitkami zabýval. Nelze přitom tvrdit, že by soud odmítl námitku posuzování stavby dle zákona č. 100/2001 Sb. projednat. Stěžovatel nečinil sporným, že orgán ochrany přírody - odbor životního prostředí a zemědělství žalovaného se k projektu celé stavby z hlediska zákona č. 100/2001 Sb. a § 45i zákona č. 114/1992 Sb. vyjádřil ve stanovisku ze dne 18. 3. 2005 a dále SCHKO České středohoří se ve vztahu k § 45i zákona č. 114/1992 Sb. Sb. vyjádřila svým stanoviskem ze dne 11. 7. 2005. Na základě těchto stanovisek bylo uzavřeno, že celá stavba nepodléhá zjišťovacímu řízení dle § 7 zákona č. 100/2001 Sb. a nemůže mít vliv na území evropsky významných lokalit nebo ptačích oblastí. Z obsahu spisu plyne, že stěžovatel byl s těmito dokumenty seznámen.

Odvolací orgán se otázkou vlivu stavby na životní prostředí, biologickým hodnocením či posuzováním dle § 45i zákona č. 114/1992 Sb. (pozn. NSS – stěžovatel chybně uvádí zákon č. 144/1992 Sb.) rovněž zabýval. Z rozhodnutí krajského soudu i žalovaného je seznatelné, že správní orgány na základě stanovisek orgánů ochrany přírody dospěly k závěru, že dané posouzení není třeba. Z rozhodnutí odvolacího orgánu je jasné, z jakých důvodů byla odmítnuta námitka stěžovatele ohledně provedení posouzení vlivů na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb. či hodnocení dle zákona č. 114/1992 Sb. Nejvyšší správní soud nad rámec nutného odůvodnění uvádí, že určitá stavba musí být předmětem posouzení z hlediska vlivu na evropsky významnou lokalitu, pokud orgán ochrany přírody svým stanoviskem významný vliv nevyloučí. V posuzované věci však byl vliv stavby na lokalitu Radobýl vyloučen zmíněnými stanovisky orgánů ochrany přírody. Skutečnost, že odvolací správní orgán nevyhověl stěžovatelovým námitkám, neznamená, že se s nimi zákonným způsobem nevypořádal. Krajský soud se následně v rozsahu žalobní legitimace stěžovatele a v mezích přezkoumatelnosti s hodnocením těchto námitek vypořádal.

Co se týče stěžovatelovy argumentace ohledně povinnosti souladného výkladu Aarhuské úmluvy, je třeba zdůraznit, že stížní námitky na tomto místě nevycházejí z konkrétních okolností projednávané věci. Nezohledňují skutečnost, že bylo vedeno stavební, nikoliv územní, řízení. Kasační námitky tohoto typu lze uplatnit v obdobných, popř. souvisejících řízeních, ne ve všech případech však mohou být shledány jako důvodné. Ve stavebním řízení jsou okolnosti týkající se posuzování vlivů na životní prostředí podrobeny skrze § 61 stavebního zákona zkoumání, zda mohly či nemohly být uplatněny předtím v územním řízení. Teprve v pořadí druhém případě by mohla vzniknout otázka, zda je byl oprávněn v řízení vznést právě stěžovatel. Za této procesní situace proto Nejvyšší správní soud pouze připomíná, že v rozhodnutí ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 88/2008 - 301, ve vztahu k Aarhuské úmluvě konstatoval, že svou povahou není „self-executing“. V případě, že by stanovila něco jiného než zákon, nebylo by možno uplatnit pravidlo o aplikační přednosti této mezinárodní úmluvy před zákonem. Kasační

soud v tomto rozhodnutí dále konstatoval, že judikatura dospěla k závěru, že nevládní organizace založené za účelem ochrany přírody musí splnit požadavky vnitrostátních předpisů, aby byly považovány za dotčenou veřejnost a měly přístup k soudu dle čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy, přičemž realizace práv založených Aarhuskou úmluvou, kterou je Česká republika vázána, je naplněna právní úpravou platnou v České republice.

V další části kasační argumentace stěžovatel namítl, že mu bylo upuštěním od ústního jednání a místního šetření znemožněno se tohoto místního šetření zúčastnit, klást na něm otázky a navrhovat důkazy. Rozhodnutí, zda se bude konat místní šetření a ústní jednání je však s ohledem na znění § 61 odst. 2 stavebního řádu na úvaze správního orgánu, a to za předpokladu kumulativního splnění dvou podmínek, a sice že jsou mu dobře známy poměry staveniště a dále že žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby. Krajský soud v tomto směru uvedl, že tyto podmínky byly splněny, jak vyplývá ze spisu i z napadeného rozhodnutí, a proto nelze v postupu správního orgánu spatřovat pochybení mající vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud stěžovatel obecně uvedl práva, která by mohl v rámci daného úkonu uplatňovat, setrvává pouze v teoretické rovině a lze pouze obecně konstatovat, že možnost vznášet stěžovatelem uváděné námitky nebyla limitována tím, zda se ve věci koná místní šetření a ústní jednání. Stěžovatel mohl dané námitky ve vymezené lhůtě uplatnit, s výjimkou těch, které mohl uplatnit dříve ve smyslu § 61 odst. 1 stavebního zákona.

Stěžovatel zpochybnil i posouzení skutkové podstaty, z níž stavební úřad při svém rozhodnutí vycházel, a to s ohledem na to, že bylo upuštěno od ústního jednání a místního šetření a rovněž toho, že nebylo rozhodnuto na základě všech nezbytných podkladových rozhodnutí. Tato námitka je obecná, a proto se k ní kasační soud nemůže konkrétně vyjádřit. K odkazu stěžovatele na chybějící rozhodnutí o výjimkách ze zákazů vyplývajících z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. se vyjádřil již krajský soud tak, že žalovaný takovou námitku v průběhu řízení nevznesl, a proto se jí žalovaný nemohl ve svém rozhodnutí zabývat. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti nenamítl, že by se krajský soud s touto otázkou vypořádal nesprávným způsobem, nýbrž konstatoval, že v řízení nemohlo být zřejmé, zda nemají být před povolením stavby vydána nějaká podkladová rozhodnutí, např. o výjimkách ze zákazu dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. K tomu Nejvyšší správní soud, s odkazem na rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, čj. 7 A 139/2001 - 67 a ze dne 14. 2. 2008, čj. 1 As 37/2005 - 154, nad rámec nutného odůvodnění dodává, že na udělení dané výjimky není právní nárok, jejím neudělením nemůže být případný žadatel zkrácen na svých subjektivních právech.

Nedůvodnou je i námitka, že se stěžovatel nemohl seznámit s podklady nezbytnými k provedení stavby. Z takto obecně vznesené námitky nelze spolehlivě zjistit, zda jí stěžovatel míní stanovisko EIA a hodnocení důsledků stavby na území Natura 2000 nebo zda namítá, že nebyl seznámen s jednotlivými podklady orgánů ochrany přírody. Proto lze jen v obecné rovině zopakovat, že ze spisu plyne, že stěžovatel byl seznámen s jednotlivými stanovisky orgánů ochrany přírody žalovaného i SCHKO České středohoří, které se danými otázkami zabývaly. Z obsahu celé kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel nesouhlasí s obsahem jednotlivých stanovisek a závěry na jejich základě vyslovenými,

nikoliv s tím, že v řízení nebyly vydány či hodnoceny anebo s tím, že se s nimi nemohl seznámit.

Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal důvodnými ani námitky stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů. Ta je dána tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75), dále takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozhodnutí tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44). V rozhodnutí krajského soudu nelze žádné takové pochybení shledat. V tom, že krajský soud nepřisvědčil stěžovatelovým námitkám nebo v tom, že stěžovatel nesouhlasí s postupem správního orgánu, nelze spatřovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Z napadeného soudního rozhodnutí je zřejmé, o jaké důvody soud opřel své rozhodnutí, z jakých pokladů a úvah při tom vycházel a proč ve výsledku žalobu zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud se dostatečně zabýval možným rozsahem přezkumu jednotlivých námitek žalobce, jehož aktivní legitimace je založena na § 65 odst. 2 s. ř. s. Správní orgán nepostupoval v rozporu s § 126 odst. 1 stavebního zákona; otázka aplikace daného ustanovení ve vztahu ke stanoviskům orgánů ochrany přírody byla vypořádána jak v rámci správního řízení, tak i jeho následného soudního přezkumu.

Na základě shora uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou důvodné a přitom neshledal jiné vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná nemá v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. července 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu